

Monika Pascoe Mikyšková | Veronika Vlková

Kurátor: Lumír Nykl

Jiri Svestka Gallery, Janáčkovo nábřeží 5, 150 00 Praha 5

6. února – 30. března 2019

“Dvakrát zakopla o šlahouny ostružiní, na kterých se zachytly cáry bílé vlny a pírek s šedými konečky, a beze zloby zaklela.

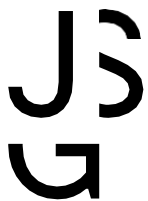
Uvědomila si, že všechno pod tou bledou oblohou je utkáno ze stejné látky – ne úplně živočišné, ale nikoli jen nerostné: po odlomených větvích zůstávaly na kmenech zářící rány a vůbec by ji nepřekvapilo, kdyby viděla, jak to v pahýlech uťatých dubů či jilmů rytmicky tepe, když kolem nich prochází. Se smíchem si představila, že je součástí toho všeho, opřela se o kmen stromu, zaposlouchala se do švitoření drozda, natáhla ruku a podívala se, jestli jí náhodou kůži mezi prsty nepokrývá bujný zelený lišejník.”
Sarah Perry: Nestvůra z Essexu (kapitola Únor)

Příhodnou roli pro návštěvnice/níky společné dialogické výstavy Moniky Pascoe Mikyškové a Veroniky Vlkové by mohla docela dobře zastat postava šťastně ovdovělé archeoložky z knihy Nestvůra z Essexu, která na konci 19. století hledá v ústí řeky prehistorické zkameněliny, bájnou ještěří příšeru z temných vod, i únik před vlastní minulostí nešťastném manželství s násilnickým mužem z londýnské smetánky. Původně bytový prostor Jiri Svestka Gallery při této příležitosti zabydlují ostrůvky vlastnoručně ukořistěné zeminy a keramické nádoby plné dětských talismanů, po nichž se plazí vycpané údy, hledající si cestu napříč scénograficky vystavěnou krajinou. Náhodně vylovené kusy dřeva z Dunaje se dělí o místo s drahocennými památkami na les, který se z dětského ráje změnil na vytěženou kulatinu. Obrazné zachycení vývoje lidských sil v prvním sedmiletí podle antroposofické nauky sdílí jeden prostor s předměty, které v sobě nesou archetypální přísnost i měkkou hravost.

Monika Pascoe Mikyšková (*1983) pracuje s monumentální akvarelovou malbou a rostlinnými i „nerostnými“ objekty. Její instalace připomínají herbářové otisky, výlisky a odlitky kombinované s živou pokojovou květenou. Otázky lidské tělesnosti a emocionálního prožívání se střetávají s nelidskou časovostí rostlin – polapených a vystavených, zařazených do botanické sbírky i uměle zkamenělých dekorativním zásahem. Rozvážný sochařský přístup střídá intuitivní hromadění přírodních tkání.

Veronika Vlková (*1985) ve své práci propojuje emocionálně laděné kresby a akvarely s komplexně budovanými instalacemi, ve kterých imaginativně vrství video, textilní objekty, drobnou keramiku i přírodniny. Vytváří příběhové i volně asociativní struktury, dlouhodobě se věnuje ilustraci a animaci, zejména ve společné multimediální tvorbě s Janem Šrámkem. Emocionálně napjaté interiérové scény a snové krajiny rozkročené mezi osudovou melancholií a stoickým klidem ve svých aktuálních dílech posouvá dále k citlivému zkoumání dětské představivosti a scénograficky budovanému fantasknímu prostředí.

V proměnlivé krajině výstavy tvoří záchytné body návrhy designéra a pedagoga

Emanuela Pelanta, působícího na začátku 20. století v Zemské škole gobelínové a kobercové ve Valašském Meziříčí. Pelantovy práce a výukové metody byly silně ovlivněny antroposofickými, teozofickými a hermetickými přístupy k ornamentální kresbě a designu. Pelantovy kresby koberců a běhounů vystavujeme společně s dílem jeho žáka Jožky Barucha. Na periferii působící volnomyšlenkářský pedagog a osobitý tvůrce byl pro současné dějiny umění znovuobjeven díky projektu Lady Hubatové Vackové Tiché revoluce uvnitř ornamentu.

Za zapůjčení návrhů koberců vděčíme Zemskému archivu v Opavě a jeho řediteli PhDr. Karlu Müllerovi.

Výstava je realizována za finanční podpory Ministerstva kultury České republiky.